

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Barbara Taylor Bradford
HER OWN RULES

Copyright © 1996 by Barbara Taylor Bradford
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-620-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Njena pravila

BARBARA
TEJLOR
BREDFORD

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Za Boba, s ljubavlju

PROLOG

PROŠLOST

Dete je sedelo na steni, visoko iznad obale reke. Sa laktovima na koljenima i bradom poduprtom dlanovima, sedela je savršeno mirno, pogleda čvrsto prikovanog za porodicu pataka koja je kružila po površini tamne vode.

Imala je krupne sivozelene oči i ozbiljan pogled. S vremena na vreme, posmatrajući pačje nestašluke, preko lica bi joj blesnuo osmeh.

Bio je sunčan avgustovski dan.

Nebo je bilo prodornoplava kupola bez ijednog oblačka, a sunce savršena lopta. Tokom blagog popodneva kao da se ništa nije kretalo. Ni vlat trave, ni list. Čulo se samo tiho zujanje pčela u puzavici koja pokriva trošan zid od cigle i pljuskanje vode po kamenitom rečnom koritu.

Devojčica je i dalje zadivljeno i netremice posmatrala divljač na reci, ne pomerajući se. Tek kada je čula kako je dozivaju, trgla se i pogledala preko ramena. Ustala je i mahnula mladoj ženi koja je stajala pokraj vrata kuće nedaleko od reke.

„Mari! Uđi unutra!“, doviknula je žena pozivajući dete rukom.

Mari je za tren oka otvorila gvozdenu kapiju u zidu i potrčala niz stazu što je brže mogla.

„Mama! Mama! Vratila si se!“ ciknula je i umalo se spotakla kada je potrčala pravo u naručje ženi raširenih ruku.

Žena je čvrsto zagrlila svoju ćerku, priljubivši se nosom uz njen vrat. „Donela sam poslasticu koju ćemo pojesti uz čaj.“ Zatim je pogledala žarko lice svog deteta i iznenada se uozbiljila. „Zar ti nisam rekla da ne ideš sama na reku, Mari? To je veoma opasno!“ Korila je devojčicu. Međutim, glas joj je bio blag i posmatrala ju je pogledom punim ljubavi, kao i uvek.

„Sedim na steni, mama. Ne prilazim ivici“, odvrtila je Mari pogledavši majku u oči. „Junis mi je rekla da mogu da gledam pačiče.“

Žena je uzdahnula. Ispravivši se, uzela je devojčicu za ruku i uvela je u kuću. Kada su ušle, obratila se devojci koja je na drugom kraju kuhinje sedela i čitala knjigu.

„Junis, ne želim da Mari ide na obalu sama. Može da se oklizne i upadne u vodu, šta bi tada bilo? Ti ne bi ni znala šta se desilo. Ponočila sam to sto puta. Junis, slušaš li ti mene?“

„Da, gospođo Sanderson. Žao mi je. Neću je ponovo pustiti da ode sama.“

„Bolje bi ti bilo“, izgovorila je Kejt Sanderson mirnim glasom. Međutim, po izrazu u njenim očima bilo je jasno da je ljuta.

Naglo se okrenuvši, Kejt je napunila čajnik vodom, spustila ga na plinski šporet i upalila šibicu.

Devojka je zatvorila knjigu i ustala. „Idem, gospođo Sanderson, pošto ste sada vi kod kuće.“

Kejt je klimnula glavom. „Hvala ti što si je čuvala.“

„Da dođem sutra?“, upita tinejdžerka nabusitim glasom prolazeći kroz kuhinju. „Ili ćete uspeti da se snađete?“

„Mislim da ću uspeti. Ali molim te, dođi u petak ujutru na par sati. To bi mi značilo.“

„Doći ću. Da li vam odgovara da budem ovde u devet?“

„To će biti sasvim u redu“, odvrtila je Kejt i na silu se osmehnula uprkos ljutnji koju je osećala prema devojci.

„Zdravo, Mari“, rekla je Junis osmehnuvši se devojčici.

„Zdravo, Junis“, odvrtila je Mari i mahnula debeljuškastim prstićima.

Kada su ostale same, Kejt se obratila svojoj petogodišnjoj ćerki: „Budi dobra devojčica, Mari, i operi ruke. Zatim ćemo popiti čaj.“

Devojčica je poslušala i otrčala u kupatilo na spratu, oprala ruke i obrisala ih. Par trenutaka kasnije vratila se u kuhinju; ta prostorija se nalazila u središtu kuće i najviše su je koristili. Bila je prostrana i rustična. Imala je veliki kamin sa ugrađenom staromodnom reonom, rešetke na prozoru iznad sudopere, grede na tavanici i šarene ćilime rasprostrte po kamenom podu.

Ta velika i topla prostorija bila je veoma uredna. Sve je bilo na svom mestu; šerpe i tiganji su blistali, dva prozora iza sveže oprane čipke presijavala su se na popodnevnom suncu. Kejt se ponosila svojim domom i održavala ga je sa brigom i pažnjom.

Mari je potrčala ka stolu u centru prostorije koji je njena majka prekrila belim stolnjakom i postavila set za čaj. Popela se na jednu od uspravnih drvenih stolica.

Sela je i strpljivo čekala, posmatrajući kako se Kejt žustro kreće, donoseći tanjire sa sendvičima i kolačima na sto. Isključila je čajnik koji je pištao i sipala vrelu vodu preko listića čaja u braon čajniku. Kejt je tvrdila da čaj ima bolji ukus kad ga služi baš iz tog čajnika.

Devojčica je volela svoju majku i to se na njenom licu lepo videlo dok ju je pratila pogledom. Bila je zadovoljna što se majka vratila kući. Kejt je bila odsutna maltene čitav dan, ali svojoj ćerki nedostajala je čak i kada bi otišla samo nakratko. Majka je bila čitav njen svet. Za petogodišnjakinju Kejt je bila savršeno biće, nežnog lica, svetlucave crvenoplave kose, plavih očiju i blage naravi. Uvek su bile zajedno, nerazdvojne, jer je ljubav bila obostrana. Kejt je volela svoje dete više od svega na svetu.

Kretala se između rerne i radne površine pored sudopere, donoseći stvari na sto. Najzad je sela preko puta Mari i rekla: „Kupila sam tvoje omiljene rolnice sa kobasicom u pekari u gradu, Mari. Pojedi jednu odmah, ljubavi, dok je još topla.“

Mari se nasmešila. „Oooh, mama. Stvarno ih volim.“

„Volim“, ispravila je Kejt nežno. „Uvek reci volim, Mari, a ne volim.“

Devojčica je klimnula i posegla ka rolnici. Jela je polako, sa uživanjem. Kada je završila, bacila je pogled na tanjir sa sendvičima. Bilo je raznih vrsta – sa krastavcem, sa salamom, sa paradajzom i jajima. Mari je krenula voda na usta, ali majka je naučila lepim manirima. Znala je da ne sme pohlepno da grabi hranu. Sačekala je par sekundi i otpila gutljaj mleka iz čaše koju je majka stavila pored njenog tanjira.

Kada joj se učinilo da je prošlo dovoljno vremena, posegnula je rukom ka sendviču sa krastavcem i zagrizla ga uživajući u hrskavoj svežini.

Majka i ćerka su razmenile par nepovezanih reči dok su grickale sendviče i pile čaj. Ali uglavnom su jele u tišini, uživajući u hrani. Obe su bile veoma gladne.

Mari tog dana nije lepo ručala zato što je Junis upropastila pitu koju im je majka ostavila, a koju je samo trebalo da podgreje. Bebisiterka je ostavila pitu u rerni suviše dugo, tako da se prepekla. Preostalo im je samo da namažu džem na hleb i pojedu po jabuku.

Kejt je bila gladna zato što je potpuno preskočila ručak. Lutala je ulicama obližnjeg grada pokušavajući da pronade posao. Nije imala vremena ni volje da uđe u neki od lokalnih kafica i pregrize nešto.

Tog popodneva, pre nego što će krenuti kući, Kejt je imala veoma ohrabrujući razgovor. Postoji velika mogućnost da će dobiti posao u pomodnom butiku „Pariska moda“. Potreban im je prodavac, i delovalo je kao da se dopala šefu. Rekao joj je da dođe ponovo u petak ujutru kako bi se upoznala sa vlasnicom radnje. To će obavezno uraditi. Do tada će držati palčeve, nadajući se da će konačno imati malo sreće.

Kada je Kejt utolila glad, ustala je i otišla u ostavu. Razmišljanja o poslu su je ispunila novom nadom i koračala je znatno mirnije nego obično dok je iznosila činiju sa jagodama i šlag.

Donela ih je na sto i zadovoljno se nasmešila kada je ugledala oduševljenje na licu svog deteta.

Njena pravila

„Oh, mama! Jagode!“, rekla je Mari, a oči su joj zasijale.

„Rekla sam ti da imam poslasticu za tebe!“, uzviknula je Kejt i pružila Mari veliku porciju jagoda sa šlagom. Zatim je sipala voće i sebi.

„Ali poslastice jedemo samo kada je neki poseban dan, mama. Da li je danas poseban dan?“, pitala je Mari.

„Možda će se ispostaviti da jeste“, odvrtila je Kejt zagonetno. Kada je shvatila da je Mari zbunjeno posmatra, dodala je: „U svakom slučaju lepo je pojesti poslasticu tokom dana koji nisu posebni. Tada nas poslastica više iznenadi, zar ne?“

Mari se nasmejala i klimnula.

Kao što se u Engleskoj često dešava, toplo avgustovsko popodne pretvorilo se u hladno veče.

Sitna kiša je padala od šest sati. Iznad reke se obrazovala gusta magla i sada se polako prikradala preko livada i polja, okružujući kuću tamom. Drveće i žbunje je dobilo čudne nove oblike, nalik čudovištima i nepostojećim bićima koja vire kroz prozore.

Mari je bilo drago što je u krevetu. „Ispričaj mi priču, mama“, preklinjala je, zavlazeći se dublje pod pokrivač.

Kejt je sela na krevet i ispravila čaršav, uz reči: „Šta misliš o tome da ti izrecitujem pesmu? Uvek mi govoriš koliko voliš poeziju.“

„Izrecituj mi onu o čarobnjaku.“

Kejt je sklonila svetlosmeđi pramen sa lica svoje ćerke. „Misliš na *Čudesnu tezgu*, zar ne, anđele moj?“

„Da“, odvrtilo je dete željno, očiju prikovanih za lepo lice svoje majke.

Kejt je polako počela da recituje pesmu nežnim, milozvučnim glasom.

*Na tezgi čarobnjak prodaje magične stvari,
Divne darove može videti onaj ko mari.
Možeš dobiti okuku rečnu
Ili mesečine zrak,*

*Bilo kakvu pretvaraljku večnu,
Ili gust mrak.
Pola milje,
Drhtaj lista,
Klizaj zmije,
Komad sna.
Žabe kreket,
Sjaj svica,
Kamen koji pluta.
Kristalne pahuljice,
Rosu sa cveta,
Rep od jagnjeta,
Časove sata.
Ali – zamisli!
Nema iglenih ušiju.
Na tezgi čudesnoj,
One se ne prodaju.*

Kejt se nasmešila svojoj ćerki kad je završila. Ponovo je sklonila kosu sa njenog lica i poljubila je u vrh nosa.

„To mi je najomiljenija omiljena pesma, mama“, rekla je Mari.

„Mmmm, znam da jeste. Danas si dobila mnogo omiljenih stvari, malena. Vreme je za spavanje. Kasno je. Udobno se smesti... jesi li izgovorila molitvu?“

Dete je klimnulo glavom.

„Uvek moraš izgovoriti molitvu, Mari. Svako veče. Ja to činim otako sam bila tvojih godina.“

Mari je spojila dlanove i zatvorila oči.

Pažljivo je izgovorila: „Mateja, Marko, Luka i Jovane, blagoslovite krevet na kojem ležim. Četiri ugla kreveta i četiri anđela oko moje glave. Jedan neka posmatra, jedan nek se moli, a dva neka me čuvaju čitav dan. Neka milost našeg Gospoda Isusa Hrista, ljubav božja i ljubav Svetog duha budu sa nama danas i zauvek. Amin.

Njena pravila

Bože blagoslovi mamu i čuvaj je. Bože blagoslovi mene i čuvaj me. Pomozi mi da budem dobra devojčica.“

Otvorivši oči Mari je pogledala Kejt. „Ja jesam dobra devojčica, zar ne, mama?“

„Naravno da jesi, draga“, odvrtila je Kejt.

„Najbolja devojčica koju poznajem. Moja devojčica.“ Nagnuvši se napred, Kejt je čvrsto zagrlila svoju sićušnu ćerku.

Mari je splela svoje ruke oko njenog vrata i tako su se neko vreme držale. Nakon par trenutaka intimnosti i blizine, Kejt je popustila stisak i spustila Mari na jastuk.

Nagnuvši se iznad deteta, poljubila je u obraz i promrmljala: „Bog te čuvao. Lepo sanjaj. Volim te, Mari.“

„I ja tebe volim, mama.“

Sunčevi zraci su nagrtali kroz prozor i ispunjavali sobu blistavim svetlom. Mari je probudila uporna poplava svetlosti preko lica. Otvorila je oči i trepnula kako bi se prilagodila jutarnjem svetlu, a zatim se uspravila u krevetu.

Mari je nedavno naučila da gleda na sat. Bacila je pogled ka časovniku kraj kreveta. Bilo je skoro devet sati. Dete se iznenadilo. Njena majka svako jutro ustaje znatno pre devet sati i doziva je da siđe dole na doručak.

Skliznula je iz kreveta pomislivši da se majka uspavala i potrčala ka njenoj sobi. Krevet je bio prazan. Držeći se za ogradu, kao što je majka učila, pažljivo je sišla niza stepenice.

Na njeno iznenađenje, majka nije bila ni u kuhinji. Bar na prvi pogled. Međutim, dok je kružila pogledom po prostoriji, iznenada je ugledala majku na podu pored šporeta.

„Mama! Mama!“; uzviknula je, potrčala oko stola i zaustavila se pred majkom. Kejt je ležala sklupčana na podu, zatvorenih očiju i samrtno bledog lica.

Mari je videla krv na spavaćici svoje majke i na trenutak se toliko uplašila da nije mogla da se pokrene. Zatim se sagla i uhvatila majku za ruku. Bila je hladna. Hladna kao led.

„Mama, mama“, cvilela je drhtavim glasom, dok ju je obuzimao sve snažniji strah. „Šta nije u redu, mama?“

Kejt nije odgovarala; samo je ležala.

Mari je dotakla njen obraz. Bio je hladan poput ruke.

Dete je par minuta ostalo kraj majke, mazeći je po ruci, dodirujući njeno lice, pokušavajući da je podigne, ali uzalud. Suze su joj navirale na oči i kotrljale se niz obraze. Osetila je mešavinu panike i brige i nije znala šta da radi.

Najzad joj je sinulo. Setila se šta joj je majka uvek govorila: „Ako se nešto desi, a ja nisam tu, pronađi policajca O’Šeja. On će znati šta treba da se uradi. On će ti pomoći.“

Mada nije želela da ostavi majku, Mari je shvatila da ipak mora to učiniti. Mora da ode do policijske telefonske govornice na glavnom putu, gde je policajac O’Šej obično stajao tokom radnog vremena.

Pustivši majčinu ruku, Mari je krenula uza stepenice. Otišla je u kupatilo, oprala lice i ruke, oprala zube i obukla pamučni šorts i majicu koje je nosila prethodnog dana. Kada je zakopčala sandale, vratila se u kuhinju.

Mari je stala iznad Kejt i zurila u nju par trenutaka, uplašena i zabrinutija nego ikad ranije. Zatim se okrenula na peti i odlučno izjurila napolje na jutarnji vazduh.

Mari je pojurila niz stazu koja vodi kroz vrt, zatim kroz drvored i trčala sve do glavnog puta. Tamo se nalazila policijska telefonska govornica. Obojena u tamnoplavo i dovoljno velika da se u nju smeste dva policajca ako je potrebno, govornica je predstavljala veliku pogodnost za policajca na dužnosti. Bila je opremljena telefonom, tekućom vodom i šporetom na plin. Policajac je mogao da skuva čaj, pojedje sendvič, napiše izveštaj i telefonira u stanicu ako mu je potrebna pomoć. Policijske govornice su bile strateški raspoređene po gradovima i varošicama širom Engleske i bile su

neophodne policajcima, posebno ako su na dužnosti po čitavu noć, a vreme je loše.

Kad je konačno stigla do govornice, Mari je ostala bez daha. Na njeno olakšanje, policajac O'Šej je bio tu. „On će mi pomoći. Znam da hoće“, pomislila je kada se zaustavila pred njim.

Policajac je stajao na dovratku i pušio cigaretu. Kada je ugledao Mari, bacio je cigaretu na zemlju i smrvio cipelom.

Patrik O'Šej je pažljivo pogledao zadihano dete i odmah ugledao strah u njenim očima i shvatio da je veoma uznemirena. Zaključivši da se desilo nešto užasno, sagnuo se, uzeo je za ruku i pogledao u lice obliveno suzama. „Mari, draga, šta se dogodilo?“, pitao je nežno.

„Mama leži na podu kuhinje“, zavapila je Mari piskavim glasom, „ne mogu da je probudim.“ Počela je da plače, mada se trudila da bude hrabra. „Na spavaćici ima krvi.“

Policajac O'Šej je poznavao Mari čitavog njenog života i bio je svestan toga da je dobra devojčica. Znao je da je lepo vaspitana i da nije sklona smicalicama i preterivanju. U svakom slučaju, njena sve snažnija uznemirenost bila je dovoljna da ga uveri da je u Hotorn Kotidžu nešto krenulo po zlu.

„Samo trenutak, Mari“, rekao je zakoračivši u govornicu. „Odmah ćemo krenuti kući i videti šta može da se učini.“ Nazvao je policijsku stanicu i zatražio da pošalju hitnu pomoć u Hotorn Kotidž. Zatim je zatvorio vrata i zaključao ih.

Podigao je dete u naručje, umirujući je.

„Hajdemo nazad do tvoje kuće, draga, da vidimo kako je mama. Siguran sam da ćemo ubrzo sve srediti.“

„Ali ona je mrtva“, jecala je Mari. „Mama je mrtva.“

PRVI DEO
SADAŠNJOST

Prvo poglavlje

Meredith Straton je stajala pokraj velikog prozora svoje privatne kancelarije sa pogledom na centar grada i divila se svetlucavim kulama koje su se uzdizale ispred nje. Panoramski pogled na Menhetn uvek je privlačio pogled, ali večeras je delovao veličanstvenije nego ikada.

Bilo je januarsko veče početkom 1995. godine. Nebo je bilo crno i vedro, posuto zvezdama. Sliku je upotpunjavao pun mesec. Ni holivudski scenografi ne bi to bolje izveli, pomislila je Meredith. Niko kao priroda. Zatim je priznala sebi da su je zapravo oduševljavali visoki neboderi i arhitektura grada.

Empajer stejt bilding i dalje je bio okićen drečavim crvenim i zelenim božićnim bojama. Sa jedne strane, blago ulevo, nalazila se Krajslerova zgrada sa vitkim tornjem u art deko stilu, osvetljenim belim svetlima.

Ove dve građevine dominirale su scenom, kao i uvek, ali te večeri njihove siluete delovale su blistavije nego ikad, kao ugravirane na tamnom noćnom nebu.

„Na svetu ne postoji mesto nalik Njujorku“, izgovorila je Meredith naglas.

„Slažem se.“

Meredith se okrenula i na vratima ugledala svoju asistentkinju Ejmi Brant.

„Uplašila si me tim svojim prikradanjem“, uzviknula je Meredith uz osmeh i ponovo se okrenula ka prozoru. „Ejmi, dođi da vidiš. Grad večeras zaista oduzima dah.“

Ejmi je zatvorila vrata za sobom i krenula ka drugom kraju prostorijske. Bila je sićušna i tamnokosa, nasuprot visoke plavokose Meredith. Ejmi se osećala poput patuljka kraj svoje šefice, visoke sto sedamdeset centimetara u čarapama. Međutim, pošto je Meredith uvek nosila visoke štikle, delovala je više od većine ljudi, što je donekle tešilo Ejmi.

„U pravu si, Meredith, Menhetn izgleda senzacionalno, maltene nestvarno“, rekla je Ejmi, gledajući kroz prozor.

„Večeras je nebo neobično vedro, iako je mrak“, istakla je Meredith. „Nema oblaka, a svetla grada stvaraju divan sjaj...“

Dve žene su još par sekundi gledale kroz prozor, a zatim se Meredith okrenula ka svom stolu. „Ejmi, moramo da proverimo još par stvari i onda možeš da ideš.“ Bacila je pogled ka satu. „Već je sedam. Žao mi je što sam te zadržala do kasno.“

„Nije problem. Putuješ na nedelju dana tako da ću moći da se opustim kad odeš.“

Meredith se nasmejala i podigla savršeno oblikovanu obrvu. „Tvoje opuštanje će predstavljati najveće svetsko čudo ovog veka. Ti si radoholičar.“

„A ne! Prvo mesto u toj kategoriji ipak odnose vi, šefice.“

Meredithine tamnozeleno oči zasvetlucale su kada se ponovo nasmejala. Potom je privukla gomilu fascikli ka sebi, otvorila prvu i bacila pogled na cifre, proučavajući ih na trenutak.

Najzad je podigla pogled. „Biću odsutna duže od nedelju dana, Ejmi. Čini mi se bar dve nedelje. Imam mnogo posla u Londonu i Parizu. Agnes je čvrsto odlučila da kupi onu staru plemićku kuću u Monfor l'Amoriju. Znaš da je poput psa, kad zarije zube u nešto – ne pušta. Međutim, moraću tesno da saradujem sa njom na ovom projektu.“

„Na fotografijama deluje kao divno imanje, savršeno za nas“, primetila je Ejmi, a zatim upitala. „Da nisi iznenada promenila mišljenje?“

„Nisam. U pravu si, to je idealno mesto za Hejvens. Brine me samo to koliko novca moramo da potrošimo kako bismo preuredili tu staru kuću u ugodnu gostionicu sa svim modernim pogodnostima koje razmaženi putnici očekuju. To je ključno pitanje. Agnes je prilično neodređena kada je novac u pitanju. Znaš to. Cena postavljanja novih vodovodnih cevi je niti brine, niti interesuje. Plašim se da joj je praktična strana poslala oduvek izmicala.“

„Međutim, veoma je kreativna, posebno kada je u pitanju reklamiranje gostionica.“

„Istina. Zato ja uvek moram da se bavim vodoinstalacijama.“

„I dekorisanjem. Ne zaboravi to, Meredith. Voliš da uređuješ gostionice, da ostaviš svoj lični pečat, da ne pominjem pokućstvo.“

„Istina je, uživam u tome. Sa druge strane, moram da razmišljam o troškovima, ovog puta više nego ranije. Agnes više ne može da koristi svoj lični novac, tako da neće učestvovati u kupovini kuće, niti u prepravkama. Isto važi za Petsi u Engleskoj, ni ona ne može da mi ponudi finansijsku pomoć. Moram sama da prikupim novac. Agnes i Petsi su odahnule kada sam preuzela finansije, ali sada više nego ikad moram da ih držim na uzici kada je renoviranje u pitanju.“

„Sigurna si da želiš da otvoriš nove gostionice u Evropi?“, pitala je Ejmi. Do ovog trenutka nije bila svesna toga da će Meredith voditi računa o finansijama. Osetila je zabrinutost u njenom glasu.

„O, da. Želim da ih kupim. Moramo da steknemo dodatne gostionice kako bismo se na odgovarajući način proširili. Ne želim da kompanija postane suviše obimna. Smatram da je šest hotela dovoljno, Ejmi. Taj broj mi u potpunosti odgovara i sa njim se lako snalazim, dok god Agnes vodi stvari u Francuskoj, a Petsi u Engleskoj.“

„Šest“, ponovila je Ejmi posmatrajući Meredith. „Pokušavaš li nešto da mi saopštiš?“

Meredith je delovala zbunjeno. „Ne razumem.“

„Rekla si da je lako voditi šest hotela, ali sa dva nova hotela u Evropi, imaćeš zapravo sedam, ako računaš tri hotela u Americi. Razmišljaš li o tome da prodaš jedan od njih?“

„Razmišljala sam o tome“, priznala je Meredith.

„Najviše bismo zaradili od prodaje gostionice Silver Lejk“, primetila je Ejmi. „Od sve tri, ona najbolje posluje.“

Meredith je zurila u Ejmi.

Iznenada je osetila ubod bola u grudima, kao i tri nedelje ranije, kada je bankar Henri Rafaelson izgovorio te iste reči dok su ručali u klubu „21“.

„Nikada ne bih prodala Silver Lejk“, odgovorila je Meredith najzad, ponovivši ono što je rekla Henriju.

„Znam na šta misliš.“

Ne, ne znaš, pomislila je Meredith, ali nije ništa rekla. Pognula je glavu, spustila pogled i zurila u finansijski izveštaj o troškovima preuređenja kuće u Monfor l'Amoriju, ali se zapravo nije usredsredila na cifre.

Razmišljala je o gostionici Silver Lejk. Niko nije znao koliko joj ta gostionica znači. To nisu znala čak ni njena deca, iako su rođena tamo. Silver Lejk je uvek bilo njeno skrovište, prva sigurna luka koju je u životu imala i prvi pravi dom. Vlasnici Džek i Amelija Silver bili su prvi ljudi koji su se prema njoj ponašali prisno. Voleli su je i brinuli se o njoj kao da im je mlađa sestra, podstakli su je da otkrije svoje mogućnosti – ohrabрили njen talenat, pomogli joj da izbrusi poslovnu sposobnost i podržavali njen stil. Od njih je naučila sve o pristojnosti, dobroti, dostojanstvu i hrabrosti.

Džek i Amelija. Bili su njena jedina porodica. Na trenutak ih je jasno videla u sećanju. Prva ljudska bića koja je zavolela. Pre njih nije volela nikoga. Osim Spina, psića koji joj je oduzet u trenutku kada su se vezali jedno za drugo.

Silver Lejk je deo njenog bića, deo njene duše. Znala je da ne može, da ne želi da ga proda ni pod kojim uslovima.

Meredith je duboko udahnula i bol u grudima je postepeno minuo. Podigavši pogled, usredsredila se na Ejmi i izgovorila maltene nemarno: „Možda imam kupca za Hiltops. Zbog toga sam odlučila da odem u Konektikat večeras.“

Ejmi se iznenadila, ali samo je klimnula. „A Fern Spindl? Zar ne misliš da bi dobila više novca za gostionicu u Vermontu nego za Hiltops?“